

Bytí, jsoucnost a jestota

Všechno, co vskutku ‚jest‘, se děje jako událost (tomu, že někdy mluvíme o „události“ také tam, kde jde o jakousi změnu skrumáže nejrůznějších událostí, musíme věnovat zvláštní pozornost jindy a jinde). To nás však nutně vede k tomu, že musíme rozlišovat mezi bytím události jako celku a mezi tzv. jsoucností jednotlivých jejích součástí a ‚stavů‘. To, co se v určité chvíli z události již stalo, přestalo eo ipso být aktuálně jsoucí, ale stalo se minulostí události resp. její „bylostí“. Dokud se událost jako celek děje, zůstává její bylost její α /ne-jsoucí součástí či složkou. Naproti tomu vše, co se z události ještě nestalo a k čemu má teprve dojít, je v odlišném smyslu také její β /ne-jsoucí součástí či složkou, ale jako její ‚budost‘. Něco z toho, co se z události již stalo, zanechává po sobě stopy či spíše zbytky (relikty), které se mohou stávat (a některé vskutku stávají) součástí či složkou budosti, takže budost není zcela neurčená bylostí, ale není jí ani zcela určená. (Tyto zbytky či relikty ovšem se samy nezachovávají svou vlastní setrvačností, nýbrž jsou vždy aktivně zachovávány nějakými skutečnými událostmi – většinou sub-událostmi - resp. jejich subjekty.) To znamená, že všechno to, co můžeme označit a chápat jako „pravé“ události, je v naprosté většině velmi komplexním děním, jež jenom s krajní obezřetností smíme chápat jako „individuální“ v tradičním smyslu. Všechno, co se událostně děje, je na jedné straně jedinečné a v pravém slova smyslu neopakovatelné, zatímco na druhé straně je nejrůznějšími vztahy spjato se svým prostředím, tj. s jinými událostmi, a to jak nižší úrovně, tzv. subudálostmi a jejich konstelacemi, tak s událostmi vyššími, tzv. superudálostmi a jejich konstelacemi. A všechny takové vztahy (vnitřní i vnější) jsou zakládány a udržovány tzv. reaktivitou, kterou se v různých podobách vyznačují všechna pravé jsoucná, všechny pravé události.

(Písek, 161120-1.)